

Arrest

nr. 163 344 van 1 maart 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 juli 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing werd op 1 augustus 2015 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien artikel 39/10, tweede lid, 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 augustus 2015 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 159 725 van 12 januari 2016 waarbij de debatten worden heropend en de zaak wordt verwezen naar de algemene rol.

Gelet op de beschikking van 21 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat R. AKTEPE en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker kwam op 4 maart 2012 aan op het Belgisch grondgebied en legde op 13 juni 2012 een aankomstverklaring (bijlage 3) af bij het gemeentebestuur van Aalst. Verzoeker werd toegelaten tot verblijf tot 20 juni 2012.

Op 21 september 2012 legde verzoeker een verklaring van wettelijke samenwoning af te Aalst met mevrouw B. L., van Belgische nationaliteit.

Op 21 september 2012 diende verzoeker een eerste aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter), in de hoedanigheid van partner van de Belgische onderdaan mevrouw B. L.

Op 21 maart 2013 nam de burgemeester van de stad Aalst een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Op 10 januari 2014 diende verzoeker een tweede aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter), in de hoedanigheid van partner van de Belgische onderdaan mevrouw B. L.

Op 13 juni 2014 nam de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), volgend op de aanvraag van 10 januari 2014.

Op 15 juli 2014 diende verzoeker een derde aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter), in de hoedanigheid van partner van de Belgische onderdaan mevrouw B. L.

Op 12 januari 2015 nam de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) volgend op de aanvraag van 15 juli 2014. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad.

Bij arrest nr. 147 707 van 12 juni 2015 vernietigde de Raad de beslissing van 12 januari 2015 wegens een miskennis van het zorgvuldigheidsbeginsel nu uit niets kon worden afgeleid dat de gemachtigde de neergelegde loonfiches van verzoeker bij zijn beoordeling van het dossier had betrokken.

Op 7 juli 2015 nam de gemachtigde een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het, grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 13.06.2014 werd ingediend door:

Naam: D., O. (...)

om de volgende reden geweigerd:

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Als bewijs van inkomen legt de referentiepersoon rekeninguittreksels voor waaruit blijkt dat zij een pensioen ontvangt van 1123 euro per maand. Zonder pensioenfiche of attest van de uitbetalende instantie is het ons echter niet duidelijk wat de samenstelling van het pensioen van de referentiepersoon is. Het is belangrijk dit te weten, gezien indien het geheel of gedeeltelijk uit inkomensgarantie voor ouderen zou bestaan, dit wil zeggen dat de referentiepersoon behoeftig is maar gezien haar leeftijd

geen leefloon meer kan krijgen maar wel inkomensgarantie voor ouderen en zo wel degelijk ten laste valt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

Overeenkomstig de bepalingen van art. 40ter kunnen uitkeringen die onder sociale bijstand vallen niet in overweging worden genomen wanneer gezinshereniging wordt aangevraagd. Zonder bijkomende informatie kan dus niet beoordeeld worden of de beschikbare bestaansmiddelen aan de vereisten voldoen.

Zelfs indien het pensioen niet geheel of gedeeltelijk uit inkomensgarantie voor ouderen zou bestaan, blijkt het maandelijkse beschikbare bedrag minder te zijn dan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast. Rekening houdend met het feit dat de armoederisicogrens voor 2 personen rond 1500 € wordt geschat en de referentiepersoon reeds 300 € moet voorzien voor de huur van de woning, is 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast echt wel het minimum bedrag dat hier ter beschikking hoort te zijn, alvorens het verblijfsrecht van betrokkene kan worden toegestaan (behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, 2e lid).

De voorgelegde bewijzen van tewerkstelling van betrokkene zelf bij BVBA H., in de vorm van loonfiches, kunnen niet in rekening worden gebracht bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. Overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 is het immers de Belg die zich wenst te laten vervoegen die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Rekening houden met het inkomen dat betrokkene zelf genereert zou een omkering van de vreemdelingenwetgeving en de arbeidswetgeving te weeg brengen alsook ongelijkheid creëren tegenover vreemdelingen die een visum gezinshereniging aanvragen vanuit het land van herkomst. Overeenkomstig het KB van 9 juni 1999 en de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers heeft betrokkene toegang gekregen tot de Belgische arbeidsmarkt, met vrijstelling van arbeidskaart, enkel en alleen omdat hij gezinshereniging heeft aangevraagd met een Belgische. Heden betrokkene verblijf laten ontlenen aan die inkomsten zou dus willen zeggen dat hij verblijfsrecht kan ontlenen aan zijn tewerkstelling, terwijl de reden van de aanvraag tot verblijf gezinshereniging hoort te zijn. Rekening houden met het inkomen van betrokkene zelf in België zou ook een ongelijkheid creëren tegenover mensen die een visum gezinshereniging aanvragen en in afwachting van het verstrekken van dat verblijfsrecht adhv een visum type D helemaal niet in België kunnen werken en dus geen vergelijkbaar inkomen kunnen genereren waardoor voor hen enkel rekening kan gehouden worden met de bestaansmiddelen van de Belg zelf.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.”

Bij arrest nr. 149 590 van 13 juli 2015 verwierp de Raad het beroep gericht tegen de beslissing van 21 maart 2013.

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 40ter, 42, §1 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet), van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht. Hij meent eveneens dat de rechtspraak van het Hof van Justitie wordt geschonden.

Hij licht dit middel toe als volgt:

“Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(n)en kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenleving van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen – in casu de bijlage 13 sexes dd. 25.6.2014) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;
- c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu is de bestreden beslissing op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing dat het pensioen van de referentiepersoon niet ter waarde van 120% van het leefloon is.

Verder wordt er gemotiveerd dat volgens artikel 42 §1 Vw. nagegaan dient te worden welke bestaansmiddelen dan wel ter beschikking horen te zijn als aan de middelenvereiste niet is voldaan. Omdat de armoederisicogrens voor 2 personen 1.500 € zou zijn en de referentiepersoon 300 € per maand huur zou betalen, zou 120% van het leefloon echt het minimum moeten zijn.

Verzoeker gaat hiermee niet akkoord.

Wanneer de Belg geen toereikende bestaansmiddelen kan bewijzen, moet de DVZ een behoeftanalyse maken van de Belg en zijn gezin en op basis daarvan bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid. De aanvraag

gezinshereniging kan dus niet automatisch geweigerd worden wanneer men geen bestaansmiddelen kan bewijzen gelijk aan 120% van het leefloon. (STUK 14)

De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.

In casu heeft de verwerende partij geen inlichtingen ingewonnen. Noch verzoeker, noch een officiële instantie is verzocht om bijkomende inlichtingen.

Zo vraagt verwerende partij zich af wat de samenstelling is van het pensioen, maar heeft zij geen initiatief genomen om verzoeker of de Rijksdienst voor Pensioenen om extra uitleg te vragen.

Bovendien staat duidelijk vermeld in de brief van de Rijksdienst voor Pensioenen dat haar pensioen is gebaseerd op haar eigen tewerkstelling! (STUK 9)

De inkomensgrens van 120% leefloon is verder te hoog en dus strijdig met de rechtspraak van het Hof van Justitie (arrest Chakroun 4 maart 2010, nr. C-578/08).

Bestaansmiddelen die minstens gelijk zijn aan 100% van het leefloon tarief 'persoon met een gezin ten laste' zouden voldoende moeten zijn.

In casu is het inkomen van de referentiepersoon minstens 100% aan het leefloon, zelfs iets meer.

De beslissing is ook kennelijk onredelijk genomen omdat men enkel rekening gehouden heeft met de inkomsten van de referentiepersoon en niet met de eigen inkomsten van verzoeker zelf.

Dit is eigenaardig daar partijen samen wonen en 1 huishouding hebben.

Zij delen de kosten en de inkomsten.

Het is bijgevolg niet juist te stellen dat enkel rekening kan gehouden worden met de inkomsten van de referentiepersoon.

Dit is enkel het geval in de hypothese als de aanvrager van de gezinshereniging zich nog in het buitenland zou bevinden.

In casu is zoals boven vermeld verzoeker in het Rijk en woont hij samen met de referentiepersoon.

De referentiepersoon beschikt dus ook over de inkomsten van verzoeker.

Verzoeker werkt als arbeider bij H. BVBA met een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur, zodat zijn inkomsten stabiel en regelmatig zijn. Hij verdient gemiddeld 1.750,00 € per maand! (STUK 11)

Op de loonbrieven staat duidelijk vermeld dat verzoeker voltijds werkt met een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur.

Verzoeker heeft in het kader van zijn vorige aanvragen, alsook in het kader van huidige aanvraag zijn inkomsten voorgelegd, zodat verwerende partij niet dienstig kan beweren dat zij niet op de hoogte was van de inkomsten van verzoeker.

Bijgevolg hebben zij beschikking over 2 lonen en moet verwerende partij rekening houden met de 2 inkomens. (STUK 12-13)

Samen beschikt men over meer dan 120% van het leefloon.

Uit dit alles volgt dat er geen passende behoefteanalyse is gemaakt en dat er in de beslissing geen rekening werd gehouden met de inkomsten van verzoeker zelf.

Het argument dat rekening houden met de inkomsten van verzoeker zelf een ongelijkheid zou creëren tegenover mensen die een visum gezinshereniging aanvragen en in afwachting helemaal niet kunnen werken en dus geen vergelijkbaar inkomen kunnen genereren houdt geen steek.

Het is immers niet zeker dat de persoon die naar België zou komen met ene visum wel kan of wil werken. In casu stelt deze vraag zich immers niet. Verzoeker werkt, punt aan de lijn. Het middel is bijgevolg gegrond."

Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"In het enig middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 40ter en 42, §1 van de vreemdelingenwet, van de formele en materiële motiveringsplicht en van de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Verzoeker verwijt verwerende partij dat geen passende behoefteanalyse werd uitgevoerd en niet werd verzocht om bijkomende inlichtingen.

De inkomensgrens gelijk aan 120 % van het leefloon zoals vastgelegd in de vreemdelingenwet, zou te hoog zijn en in strijd zijn met de rechtspraak van het Hof van Justitie. Er zou tot slot geen rekening zijn gehouden met de inkomsten van verzoeker zelf. Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker, met zijn kritiek als zou geen passende behoefteanalyse zijn gevoerd, voorbij gaat aan de duidelijke motivering van de bestreden beslissing, die als volgt luidt:

"Als bewijs van inkomen legt de referentiepersoon rekeningsuittreksels voor waaruit blijkt dat zij een pensioen ontvangt van 1.123 euro per maand. Zonder pensioenfiche of attest van de uitbetalende instantie is het ons echter niet duidelijk wat de samenstelling van het pensioen van de referentiepersoon is. Het is belangrijk dit te weten, gezien indien het geheel of gedeeltelijk uit inkomensgarantie voor ouderen zou bestaan, dit wil zeggen dat de referentiepersoon behoeftig is maar gezien haar leeftijd

geen leefloon meer kan krijgen maar wel een inkomensgarantie voor ouderen en zo wel degelijk ten laste valt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Overeenkomstig de bepalingen van art. 40ter kunnen uitkeringen die onder sociale bijstand vallen niet in overweging worden genomen wanneer gezinshereniging wordt aangevraagd. Zonder bijkomende informatie kan dus niet beoordeeld worden of de beschikbare bestaansmiddelen aan de vereisten voldoen.

Zelfs indien het pensioen niet geheel of gedeeltelijk uit inkomensgarantie voor ouderen zou bestaan, blijkt het maandelijkse beschikbare bedrag minder te zijn dan 120 % van het leefloon voor een persoon met gezinslast. Rekening houdend met het feit dat de armoederisicogrens voor 2 personen rond 1500 € wordt geschat en de referentiepersoon reeds 300 € moet voorzien voor de huur van de woning, is 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast echt wel het 'minimum' bedrag dat hier ter beschikking hoort te zijn, alvorens het verblijfsrecht van betrokkene kan worden toegestaan. (behoefteanalyse overeenkomstig art. 42 §1, 2e lid)"

Eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat er wel een passende behoefteanalyse werd gevoerd, conform artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

"Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

Verwerende partij geeft vooreerst aan dat op basis van de rekeninguittreksels niet duidelijk is wat de samenstelling van het pensioen van de referentiepersoon is. Het is belangrijk de samenstelling van het pensioen te kennen, om te kunnen beoordelen of de referentiepersoon ten laste valt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Zij stelt vervolgens dat zelfs indien het pensioen niet geheel of gedeeltelijk uit inkomensgarantie voor ouderen zou bestaan, het maandelijkse beschikbare bedrag minder blijkt te zijn dan 120 % van het leefloon voor een persoon met gezinslast

Vervolgens voert verwerende partij een analyse uit om te bepalen welke bestaansmiddelen de referentiepersoon en verzoeker nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Zij stelt dat, gezien de armoederisicogrens voor twee personen rond de 1500 € wordt geschat en de huur van de woonst reeds 300 euro per maand bedraagt, een beschikbaar bedrag ter waarde van 120 % van het leefloon voor een persoon met gezinslast het minimum is dat ter beschikking dient te zijn.

Verzoekers kritiek als zou geen passende behoefteanalyse zijn gevoerd, is derhalve niet ernstig.

Hij kan bovendien niet voorhouden als zou hij dienen uitgenodigd te worden bijkomende inlichtingen over te maken. De verplichting rust immers, conform artikel 40 ter van de vreemdelingenwet, op de Belgische referentiepersoon om aan te tonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Hij dient in dit kader alle nuttige stukken over te maken. Het feit dat artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet de mogelijkheid voorziet voor de minister of zijn gemachtigde alle bescheiden en inlichtingen te doen overleggen, houdt geenszins een verplichting in. Verwerende partij diende derhalve geenszins "het initiatief te nemen om verzoeker of de Rijksdienst voor Pensioenen om extra uitleg te vragen."

Voor zover verzoeker overigens zou kunnen aantonen dat het pensioen van de referentiepersoon niet uit inkomensgarantie voor ouderen bestaat, doch gebaseerd is op haar eigen tewerkstelling, kan dit niet als gevolg hebben dat de thans bestreden beslissing zou moeten worden vernietigd. Verwerende partij heeft immers eveneens die hypothese in de bestreden beslissing uitgewerkt, nu er wordt gemotiveerd dat zelfs indien het pensioen niet geheel of gedeeltelijk uit inkomensgarantie voor ouderen zou bestaan, het maandelijkse beschikbare bedrag minder blijkt te zijn dan 120 % van het leefloon voor een persoon met gezinslast. De referentiepersoon beschikt hoe dan ook niet over de vereiste bestaansmiddelen zoals vastgelegd in artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Daar waar verzoeker nog verwijst naar het arrest Chakroun, dient te worden opgemerkt dat de Belgische gezinshereniger, die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer, zich niet dienstig kan beroepen op rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie. In die situatie is er immers geen aanknopng met het Unierecht.

Verzoeker wenst immers de gezinshereniging met een Belgische onderdaan die geen gebruik heeft gemaakt van het recht van vrij verkeer, en kan niet onder de toepassing van de richtlijn 2004/38/EG vallen. Als familielid van een Belgische onderdaan valt verzoeker evenmin onder het toepassingsgebied van de richtlijn 2003/86/EG, dat tot doel heeft de voorwaarden te bepalen voor de uitoefening van het recht op gezinshereniging door onderdanen van derde lande die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven, in het kader waarvan het arrest Chakroun werd geveld.

Het Hof van Justitie oordeelt traditioneel dat het Unierecht niet van toepassing is op zuiver interne situaties en dat de lidstaten bevoegd zijn om te bepalen onder welke voorwaarden de familieleden van een eigen onderdaan wiens situatie geen aanknopingspunt heeft met het Unierecht, een verblijfstitel kunnen verkrijgen.¹ HvJ, 5 mei 2011, C-434/09, McCarthy, punt 45; 15 november 2011, C-256/11, Dereci, punt 60

Het Grondwettelijk Hof bevestigde bij arrest van 26 september 2013 nr. 121/2013 dat artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 een zuiver interne bepaling is, die niet voortvloeit uit het Unierecht.² Grondwettelijk Hof, 26 september 2013, nr. 121/2013, B.44.1

Verzoekers betoog is derhalve niet dienstig.

Waar verzoeker tot slot nog stelt dat zijn inkomsten ook in aanmerking dienen te worden genomen, volstaat het te verwijzen naar het arrest nr. 203.955, d.d. 23 april 2015 waarin de Raad van State die interpretatie volledig tegenspreekt. Overeenkomstig de rechtspraak van het Grondwettelijke Hof (arrest nr. 121/2013, d.d. 26 september 2013), zijn de beoogde inkomsten die van de referentiepersoon. Bovendien preciseert de wetgever in welke specifieke gevallen de inkomsten van de aanvrager of andere gezinsleden dienen in aanmerking te worden genomen. De Raad van State verwijst onder meer naar artikel 10bis, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, met betrekking tot familieleden van vreemde studenten bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6°. In deze hypothese, kan het bewijs van toereikende, stabiele en voldoende bestaansmiddelen worden bijgebracht op basis van de inkomsten van de studenten zowel als die van het te vervoegen familielid.

De Raad van State leidt hieruit af dat artikel 40ter, tweede lid, van de Vreemdelingenwet voorziet dat het de referentiepersoon is die dient te beschikken over toereikende, stabiele en voldoende bestaansmiddelen, zonder rekening te houden met de inkomsten van de persoon die hem vervoegt.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande uitvoerig gemotiveerd waarom geen rekening kan worden gehouden met verzoekers inkomsten.

Uit wat voorafgaat blijkt dat een correcte toepassing werd gemaakt van de artikelen 40ter en 42 van de vreemdelingenwet.

De materiële motiveringsplicht werd niet geschonden, nu de verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, die correct werden beoordeeld en er op grond daarvan niet in onredelijkheid tot de beslissing werd gekomen.

Verwerende partij heeft zich bij het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Zodoende werd voldaan aan de zorgvuldigheidsplicht. Het enig middel is ongegrond.”

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het materiële motiveringsbeginsel wijst de Raad erop dat de materiële motiveringsplicht inhoudt dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

– dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden.”

In de bestreden beslissing wordt over verzoekers inkomsten uit tewerkstelling het volgende gesteld:

“Daarnaast legt betrokkene documenten (arbeidsovereenkomst, loonfiches) voor met betrekking tot zijn persoonlijke bestaansmiddelen. Er kan met deze documenten echter geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Rekening houden met het inkomen dat betrokkene zelf genereert zou een omkering van de vreemdelingenwetgeving en de arbeidswetgeving te weeg brengen alsook ongelijkheid creëren tegenover vreemdelingen die een visum gezinshereniging aanvragen vanuit het land van herkomst. Overeenkomstig het KB van 9 juni 1999 en de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers heeft betrokkene toegang gekregen tot de Belgische arbeidsmarkt, met vrijstelling van arbeidskaart, enkel en alleen omdat hij gezinshereniging heeft aangevraagd met een Belgische. Heden betrokkene verblijf laten ontlenen aan die inkomsten zou dus willen zeggen dat hij verblijfsrecht kan ontlenen aan zijn tewerkstelling, terwijl de reden van de aanvraag tot verblijf gezinshereniging hoort te zijn. Rekening houden met het inkomen van betrokkene zelf in België zou ook een ongelijkheid creëren tegenover mensen die een visum gezinshereniging aanvragen en in afwachting van het verstrekken van dat verblijfsrecht adhv een visum type D helemaal niet in België kunnen werken en dus geen vergelijkbaar inkomen kunnen genereren waardoor voor hen enkel rekening kan gehouden worden met de bestaansmiddelen van de Belg zelf.”

Verzoeker meent onder meer dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk genomen is omdat de gemachtigde alleen rekening heeft gehouden met de inkomsten van de referentiepersoon, en niet met zijn eigen inkomsten. Nochtans werkt verzoeker als arbeider bij H. BVBA met een voltijdse arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur, hetgeen ook blijkt uit de loonfiches die hij bij zijn verblijfsaanvraag had voorgelegd. Hij stelt zodoende stabiele en regelmatige inkomsten van gemiddeld 1.750 euro per maand te hebben. Verzoeker wijst erop dat hij met de referentiepersoon samenwoont en dat zij één huishouding hebben, zodat de referentiepersoon wel degelijk ook over de inkomsten van verzoeker beschikt. Hij concludeert dat zijn partner en hijzelf beschikken over twee lonen, verweerder ook rekening moet houden met de twee inkomens en ze samen beschikken over meer dan 120 % van het leefloon.

De Raad stelt vast dat verzoeker bij zijn verblijfsaanvraag, om aan te tonen dat zijn partner als referentiepersoon over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt, niet alleen bewijzen heeft voorgelegd van de stortingen van het pensioen dat de referentiepersoon ontvangt, maar dat hij eveneens loonbrieven heeft voorgelegd voor de periode van 1 februari 2014 tot 30 september

2014, waaruit blijkt dat verzoeker zelf sinds 24 februari 2014 voltijds als arbeider aan de slag was met een contract van onbepaalde duur bij de firma BVBA H.

In de bestreden beslissing wordt omtrent deze eigen inkomsten van verzoeker gemotiveerd dat deze bij de beoordeling van de bestaansmiddelen niet in rekening kunnen worden gebracht, nu het overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet de Belg die zich wenst te laten vervoegen is, die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Verder wordt gesteld dat rekening houden met het inkomen dat verzoeker zelf genereert een omkering van de vreemdelingenwetgeving en van de arbeidswetgeving te weeg zou brengen en een ongelijkheid zou creëren tegenover vreemdelingen die vanuit het land van herkomst een visum gezinshereniging aanvragen.

In de nota met opmerkingen verwijst verweerder naar het arrest nr. 203.955 van de Raad van State van 23 april 2015, maar uit de verdere toelichting blijkt dat hij het arrest 230.955 van dezelfde datum bedoelt. Verweerder stipt aan dat dit [laatste] arrest verwijst naar arrest nr. 121/2013 van het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013 waaruit zou blijken dat met de inkomsten van betrokkene zelf geen rekening kan worden gehouden in het kader van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. De Raad van State stipt eveneens in het voormelde arrest aan dat de wetgever preciseert in welke specifieke gevallen de inkomsten van de aanvrager of andere gezinsleden dienen in aanmerking genomen te worden, waarbij hij onder meer verwijst naar artikel 10bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, met betrekking tot familieleden van vreemde studenten, waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat met de inkomsten van het te vervoegen familielid rekening wordt gehouden. Op grond van een *a contrario* redenering komt de Raad van State tot de conclusie dat dit niet geldt voor artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst erop dat de kernvraag in deze zaak erin bestaat een interpretatie te geven aan de vereiste dat de Belgische referentiepersoon als gezinshereniger conform artikel 40ter, lid 2 van de Vreemdelingenwet "*beschikt*" over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Volgens artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet moet de Belgische onderdaan voor wat betreft de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen "*beschikt*". Verweerder gaat eraan voorbij dat de wetsbepaling niet stelt dat deze over stabiele, toereikende en regelmatige "*eigen*" bestaansmiddelen beschikt. Deze wetsbepaling voorziet aldus niet dat enkel rekening dient te worden gehouden met de inkomsten die de Belgische onderdaan zelf genereert, maar wel met deze waarover deze Belgische onderdaan "*beschikt*". Uit Van Dale en Wolters blijkt duidelijk dat zij het woord "*beschikken*" verklaren als respectievelijk "1. *beslissen over: afwijzend op iets beschikken; 2. gebruikmaken van: vrij (kunnen) beschikken over*" of "1. *gebruik kunnen maken (van iemand of iets) 2. beslissen over.*" Deze betekenis van de term 'beschikken' houdt niet in dat men enkel van eigen middelen kan gebruik maken. Ondanks het feit dat in de bestreden beslissing wel degelijk deze term "*beschikken*" gehanteerd wordt, zoals vermeld in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, worden de inkomsten van verzoeker toch buiten beschouwing gelaten, louter omdat ze niet van de Belgische onderdaan zelf afkomstig zijn. Er blijkt evenwel niet dat de wetgever in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet enige vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan heeft willen stellen. Het is allerminst uitgesloten dat verzoekers wettelijk samenwonende partner, als Belgische referentiepersoon, kan beschikken over de bestaansmiddelen van verzoeker, *in casu* de inkomsten uit zijn tewerkstelling.

Voorts wijst de Raad erop dat de term "*beschikken*" niet enkel voorkomt in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet maar ook in artikel 40bis, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 1, lid 1, eerste alinea van de richtlijn 90/364/EEG van de Raad van 28 juni 1990 betreffende het verblijfsrecht, later "opgeslorpt" door de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG, waarin wordt bepaald dat de burger van de Unie die als beschikker over voldoende bestaansmiddelen in het Rijk verblijft het bewijs dient te leveren dat hij eveneens over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zijn familieleden tijdens het verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk. Artikel 40ter verwijst bovendien expliciet naar artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en beide bepalingen staan onder Titel II "*Aanvullende en afwijkende bepalingen betreffende bepaalde categorieën van vreemdelingen*", hoofdstuk I "*Vreemdelingen, burgers van de Unie en hun familieleden en vreemdelingen, familieleden van een Belg.*" Hieruit blijkt dat de wetgever in artikel 40ter van de

Vreemdelingenwet heeft willen aangeven in welke mate de bepalingen betreffende gezinshereniging met een burger van de Unie ook toepassing vinden op de gezinshereniging met een Belg. De wetgever heeft hierbij de voormelde voorwaarde dat de vervoegde burger van de Unie dient aan te tonen ook te beschikken over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat de familieleden tijdens het verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel, overgenomen wat de gezinshereniging met een Belg betreft – met uitzondering van de ouders van een minderjarige Belg – in die zin dat ook hier de vervoegde Belg moet aantonen dat hij *“over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt”*. Er blijkt niet dat de wetgever bij artikel 40ter van de Vreemdelingenwet de bedoeling heeft gehad om het hierin vervatte begrip *“beschikken”* een andere of verschillende betekenis te geven dan de betekenis die dit begrip op dat ogenblik reeds kende in het kader van de Burgerschapsrichtlijn. Zo blijkt bovendien ten overvloede ook uit overweging A. 13.6.2 van het arrest van het Grondwettelijk Hof nr.121/2013 van 26 september 2013, waarnaar verweerder in de nota verwijst, dat de Ministerraad naar aanleiding van een aangevoerde discriminatie op dit punt - de verzoekende partijen voor het Grondwettelijk Hof hadden uit de arresten van het Hof van Justitie van 23 maart 2006 in de zaak C-408/03 (HvJ 23 maart 2006, C-408/03, Commissie/België) en van 19 oktober 2004 in de zaak C-200/02 (HvJ 19 oktober 2004, C-200/02, Zhu en Chen) afgeleid dat, in het kader van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op de Europese burgers en hun familieleden, de middelen niet noodzakelijkerwijs moeten worden voorgelegd door de burger van de Unie bij wie men zich voegt, maar een andere oorsprong kunnen hebben, zodat de familieleden van Belgen minder goed worden behandeld dan de familieleden van burgers van de Unie- ten gronde had opgemerkt *“dat de Belgische wet dezelfde bewoordingen gebruikt als die van artikel 7, lid 1, van de richtlijn 2004/38/EG en dat artikel 40ter, tweede en vierde lid, moet worden gelezen in het licht van die laatste richtlijn en, overeenkomstig de rechtspraak van het voormelde arrest Commissie t. België, [zodat de aangevoerde discriminatie haar oorsprong vindt in de door de partijen gegeven interpretatie].”*

Omwille van al het voorgaande is het relevant om de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot de interpretatie van de term ‘beschikken’ in het kader van de Burgerschapsrichtlijn te raadplegen.

In het kader van de richtlijn 90/364/EEG diende het Hof van Justitie in Grote kamer zich in dit arrest Commissie tegen België van 23 maart 2006 in de zaak C-408/03 reeds te buigen over de voorwaarde dat de burger van de Unie over toereikende bestaansmiddelen dient te beschikken om te voorkomen dat hij/zij en zijn/haar familieleden ten laste komen van de sociale bijstand en de vraag of hiertoe enkel rekening dient te worden gehouden met de eigen bestaansmiddelen van de burger van de Unie, of ook met deze van de echtgeno(o)t(e) of kinderen en met deze van *“een derde”*, ofwel een levensgezel waarmee geen enkele juridische band bestaat. Het Hof was van mening dat het vereisen dat de burger van de Unie zelf over die bestaansmiddelen dient te beschikken zonder dat hij zich dienaangaande kan beroepen op de bestaansmiddelen van een familielid dat hem vergezelt, een vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen toevoegt die onevenredig is met het recht op vrij verkeer (met verwijzing naar het arrest *Zhu en Chen* van 19 oktober 2004 in de zaak C-200/02). Het Hof stelde dat ook de bestaansmiddelen van een levensgezel waarmee geen juridische band bestaat die een verplichting oplegt in elkaars onderhoud te voorzien, niet mogen worden uitgesloten. Het Hof acht immers het verlies van toereikende bestaansmiddelen een latent risico, ongeacht of die middelen persoonlijk dan wel van een derde afkomstig zijn, zelfs indien de derde er zich toe heeft verbonden om de houder van het verblijfsrecht financieel te steunen. Het Hof stelt nadrukkelijk in punt 47 van het arrest Commissie t. België dat de herkomst van de bestaansmiddelen niet automatisch een invloed heeft op het risico dat een dergelijk verlies zich voordoet, daar het intreden van dit risico van de omstandigheden afhangt (zie ook HvJ 19 oktober 2004, C-200/02, punt 30, Zhu en Chen; HvJ 10 oktober 2013, C-86/12, Alokpa, punt 27).

In zijn arrest van 16 juli 2015 in de zaak C-218/14 bevestigde het Hof van Justitie deze rechtspraak. Het Hof benadrukte dat in het kader van de vraag of een burger van de Unie voor zichzelf en zijn familieleden beschikt over voldoende bestaansmiddelen het begrip *‘beschikken’* moet worden uitgelegd als dat *“het volstaat dat die bestaansmiddelen de burgers van de Unie ter beschikking staan, zonder dat [...] het minste vereiste [wordt gesteld] met betrekking tot de herkomst van die middelen, welke met name door de derdelander ter beschikking kunnen zijn gesteld”* (punt 74).

Niettegenstaande de voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie in principe geen toepassing vindt in de thans voorliggende zaak, waarin de referentiepersoon als statische Belg zich niet kan beroepen op het vrij verkeer als aanknopingspunt met het Unierecht, wordt niet ingezien waarom het risico op verlies van toereikende bestaansmiddelen anders moet worden ingeschat voor een Belgische onderdaan en

zijn familieleden. Een analoge interpretatie van het begrip “*beschikken*” in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet dringt zich op, zowel omwille van alle voormelde redenen, als omwille van de volgende drie bijkomende elementen.

Vooreerst weze opgemerkt dat nationale bepalingen en regelingen, in het kader van de beginselen van voorrang en volle werking van het Unierecht, conform het Unierecht moeten worden uitgelegd (HvJ 5 oktober 2004, C 397/01 tot C 403/01, Pfeiffer, punt 114; HvJ 23 april 2009, C-378/07, Angelidaki e.a., punt 197-198; HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, punt 8). Bijgevolg wanneer een nationale bepaling of regeling voor meer dan één uitlegging vatbaar zou zijn – hoewel uit het bepaalde in artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet niet blijkt dat geen rekening kan worden gehouden met het inkomen van de vreemdeling zelf die de gezinshereniging aanvraagt in functie van zijn Belgische partner met wie hij wettelijk samenwoont op voorwaarde dat deze Belgische partner erover kan beschikken, blijkt uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris hieraan een andere uitlegging geeft – verdient de uitlegging die de bepaling of regeling in overeenstemming brengt met het Unierecht de voorkeur boven de uitlegging die in strijd is met het Unierecht (HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, punt 28; HvJ 7 maart 2013, C 19/12, *Efir*, punt 34).

Ten tweede gaat verweerder in de nota met zijn algemene stelling dat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op rechtspraak van het Hof van Justitie voorbij aan het feit dat het gebruik maken van het vrij verkeer niet het enige aanknopingspunt met het Unierecht is. Het Hof aanvaardt immers dat uitzonderlijk het verblijfsrecht niet kan worden ontzegd aan een onderdaan van een derde land die lid is van de familie van een statistische Unieburger, omdat anders de nuttige werking zou worden ontnomen aan het burgerschap van de Unie dat aan die burger toekomt, indien een dergelijke weigering tot gevolg heeft dat hij in feite genoopt zou zijn het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten en hem zo het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan die status ontleende rechten. Artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, verzet zich tegen nationale maatregelen die tot gevolg hebben dat Unieburgers het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste “aan hun status van burger van de Unie ontleende rechten” (zie HvJ GK, C-34/09, *Ruiz Zambrano*, punt 42; HvJ 5 mei 2011, C-434/09, *Mc Carthy*, punt 47; HvJ 15 november 2011, C-256/11, *Dereci e.a.*, punt 64; HvJ 6 december 2012, C-356/11 en C-357/11, O. en S., punt 45; HvJ 8 november 2012, C-40/11, *lida*, punt 71; HvJ 8 maart 2013, C-87/12, *Kreshnik Ymeraga e. a.*, punt 36; HvJ 10 oktober 2013, C-86/12, *Aloksa* punt 32).

De hoedanigheid van het Unieburgerschap moet immers als primair worden beschouwd (HvJ C-184/99, Grzelczyk, Jur. 2001, I, 6193, punt 31 en K. LENAERTS, “Civis europaeus sum: van grensoverschrijdende aanknopingspunt naar status van burger van de Unie”, *SEW* 2012, 2-13.) Een nationale maatregel waarbij de bestaansmiddelenvereiste enkel wordt beoordeeld met betrekking tot de bestaansmiddelen die de Belg genereert, kan het effectieve genot van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten, waarover de Belg beschikt, ontzeggen. Immers, wanneer er een afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen de Unieburger en de derdelander aan wie een verblijfsrecht wordt geweigerd, kan het nuttig effect van het Unieburgerschap in het gedrang worden gebracht aangezien deze afhankelijkheid ertoe kan leiden dat de Unieburger als gevolg van een dergelijke weigeringsbeslissing zal worden gedwongen niet enkel het grondgebied van de lidstaat waarvan hij onderdaan is te verlaten, maar eveneens het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten.

Hoewel het enkele feit dat het voor een staatsburger van een lidstaat misschien wenselijk is, om economische redenen of om de eenheid van de familie op het grondgebied van de Unie te bewaren, dat de leden van zijn familie, die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, bij hem op het grondgebied van de Unie verblijven, op zich niet volstaat om aan te nemen dat de burger van de Unie verplicht zal worden om het grondgebied van de Unie te verlaten indien een dergelijk recht niet wordt toegekend (HvJ, C-256/11, *Dereci e.a.*, punten 65 en 66), zijn er evenwel omstandigheden denkbaar waarin een statische Belg bij een automatische verblijfsweigering ten aanzien van een derdelander van wie de Belg afhankelijk is, gedwongen zou worden om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten. De beoordeling van zulke situatie vergt een onderzoek van alle relevante feitelijke omstandigheden van het concreet geval, waarbij de eventuele afhankelijkheidsverhouding en de inschatting van het verwachte effect van een verblijfsrechtelijke weigering niet mogen worden genegeerd (N. CAMBIEN, “Recente ontwikkelingen op het vlak van gezinshereniging van Belgen en Unieburgers: a long and winding Road?” in D. VANHEULE (ed.), *Migratie en Migrantenrecht 16, Ontwikkelingen inzake vrij verkeer, asiel, voogdij en nationaliteit*, Brugge, Die Keure, 2015, 15.). Het komt de Raad niet toe zich *in casu* uit te spreken of een afhankelijkheidsverhouding aan de orde is, doch hij stelt enkel vast dat verweerder door

in de nota enkel te verwijzen naar het criterium van de uitoefening van het vrij verkeer teneinde de toepassing van het Unierecht in het algemeen uit te sluiten, geen oog heeft voor het “effectief genot”-criterium. De Raad stelt eveneens vast dat de gemachtigde, door bij de beslissing tot weigering van verblijf uit te gaan van een strikte lezing van de bestaansmiddelenvereiste in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet waarbij de inkomsten van de derdelander principieel worden uitgesloten, hiervoor evenmin aandacht heeft gehad.

In dit kader moet eveneens ten derde gewezen worden op het evenredigheidsbeginsel, als algemeen beginsel van Unierecht. De Raad stelt immers vast dat de bestaansmiddelenvereiste tot legitiem doel heeft het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand en het verblijf van de familieleden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, punt B.52.3). Een automatische verblijfsweigering om de reden dat de Belg in eigen hoofde niet voldoet aan de bestaansmiddelenvereiste is echter niet proportioneel met dit doel in die gevallen waar de Belgische gezinshereniger aantoonbaar samen met de derdelander te beschikken over voldoende, stabiele en toereikende bestaansmiddelen en hij eveneens aannemelijk maakt over het geheel van die bestaansmiddelen vrij te kunnen beschikken. Hierbij is er geen gevaar voor het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand (zie ook *infra*) en voor een verblijf in menswaardige omstandigheden, en worden de verblijfsweigering en het eventueel in gedrang brengen van het nuttig effect van het Unieburgerschap dus niet langer afdoende gerechtvaardigd door dit legitieme doel (K. LENAERTS, o.c., 2-13). De gemachtigde en verweerder hebben evenmin oog gehad voor het evenredigheidsbeginsel als algemeen beginsel van Unierecht.

Hieruit volgt dat de bestaansmiddelenvereiste uit artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet op een Unierechtelijke conforme wijze moet worden uitgelegd, zodat bij het nagaan of aan deze vereiste al dan niet is voldaan ook rekening moet worden gehouden met de bestaansmiddelen van een derdelander waarover de Belgische gezinshereniger beschikt.

Ten slotte kan wat betreft de bezorgdheid om het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand en het verblijf van de familieleden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren, waarbij de wetgever beoogt te vermijden dat vreemdelingen die een verblijfsrecht willen verkrijgen in het kader van gezinshereniging, ten laste vallen van de overheid, er op gewezen worden dat het inkomen van de wettelijk samenwonende partner van de Belgische referentiepersoon net als gevolg kan hebben dat deze laatste zelf niet (langer) ten laste valt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Uit artikel 16, § 1 van de wet betreffende het recht op maatschappelijke integratie van 26 mei 2002 *iuncto* artikel 34, § 1 van het Koninklijk Besluit houdende het algemeen reglement betreffende het recht op maatschappelijke integratie van 11 juli 2002 blijkt immers dat indien een Belg die recht heeft op een leefloon, gaat samenwonen met een derdelander-echtgenoot of samenwonende partner en deze laatste voldoende bestaansmiddelen genereert volgens de berekeningsregels die gelden voor het recht op (equivalent) leefloon, dan zal de toekenning van het leefloon aan de Belg stopgezet worden en zal hij bijgevolg niet meer ten laste vallen van de sociale bijstand. Als de derdelander beperkte bestaansmiddelen genereert, dan zullen die bestaansmiddelen in mindering gebracht worden van het bedrag waarop betrokkenen recht hebben. Tevens past het erop te wijzen dat in het geval dat er na de toekenning van een verblijfstitel een probleem ontstaat met betrekking tot de inkomsten van de vreemdeling waarover de Belgische referentiepersoon kan beschikken, het verblijfsrecht van deze vreemdeling steeds geëvalueerd kan worden door de verwerende partij, dit gedurende een periode van vijf jaar na de erkenning ervan, waarbij dit in toepassing van artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet zondig kan worden beëindigd. Daarnaast kan er nog aan herinnerd worden dat het verlies van toereikende bestaansmiddelen steeds een latent risico blijft, ongeacht of die middelen persoonlijk dan wel van de wettelijk samenwonende partner afkomstig zijn. De herkomst van de bestaansmiddelen heeft dus niet automatisch invloed op het risico dat een dergelijk verlies zich voordoet, daar het intreden van dit risico van de omstandigheden afhangt (*cf.* HvJ 23 maart 2006, C-408/03, Commissie/België; zie ook HvJ 19 oktober 2004, C-200/02, Zhu en Chen, punt 30; HvJ 10 oktober 2013, C-86/12, Alokpa, punt 27). Aldus staat een interpretatie van de bestaansmiddelenvereiste uit artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarbij ook rekening wordt gehouden met het inkomen dat de partner waarmee de Belgische gezinshereniger wettelijk samenwoont uit tewerkstelling genereert op voorwaarde dat de Belgische gezinshereniger erover kan beschikken, het door de wetgever beoogde doel niet in de weg.

Uit het hierboven gestelde blijkt dat zowel een letterlijke, een analoge, een Unierechtelijke, als een teleologische interpretatie van de term “beschikt” uit artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet ertoe leidt dat niet kan worden aangenomen dat deze enkel de eigen inkomsten van de Belgische

referentiepersoon tot voorwerp kan hebben. Desalniettemin worden de inkomsten van de verzoeker, ondanks het feit dat in de bestreden beslissing wel degelijk het woord “beschikken” gehanteerd wordt, niet in rekening gebracht, louter omdat ze niet van de Belgische onderdaan zelf afkomstig zijn. Bijgevolg heeft de gemachtigde op basis van een te enge en dus verkeerde lezing van artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet geconcludeerd dat er principieel geen rekening kan worden gehouden met de inkomsten uit een persoonlijke tewerkstelling van verzoeker om te bepalen of de Belgische referentiepersoon al dan niet beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad met verzoeker vast dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk werd genomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht *iuncto* artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wordt aangenomen.

Het betoog van verweerder in de nota met opmerkingen doet aan deze vaststellingen geen afbreuk. De Raad herhaalt dat in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet geen vereiste kan worden gelezen met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen waarover de Belgische onderdaan moet beschikken. Verweerder volgt deze zienswijze in de nota met opmerkingen niet met verwijzing naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr.121/2013 van 26 september 2013 en het arrest van de Raad van State met nummer 230.955. De Raad merkt echter op dat het Grondwettelijk Hof nergens uitdrukkelijk uitspraak heeft gedaan over de kwestie of het woord “beschikt” dat voorkomt in de zin “*Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt*”, zoals opgenomen in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, inhoudt dat de Belgische onderdaan in eigen hoofde dient te beschikken over voldoende bestaansmiddelen. Uit het feit dat in bepaalde overwegingen van het Grondwettelijk Hof verwezen wordt naar “*de aan de Belgische gezinshereniger opgelegde striktere inkomensvoorwaarden*” (B.52.3), “*bestaansmiddelen van de gezinshereniger*” (B.55.2), “*indien de gezinshereniger over een inkomen beschikt*” (B.55.2), “*bij het bepalen van de inkomsten van de gezinshereniger*” (B.55.3), “*dat deze (d.w.z. de Belg) de regelmatigheid en de stabiliteit van zijn bestaansmiddelen aantoot*” (B.55.4) kan niet worden afgeleid dat enkel de bestaansmiddelen die de Belgische onderdaan zelf genereert, kunnen in aanmerking genomen worden. Artikel 40bis, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet maakt immers ook enkel gewag van “*De in artikel 40, §4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt*”, terwijl het voor een burger van de Unie gelet op het hogervermelde arrest HvJ 23 maart 2006, C-408/03, *Commissie/België*, duidelijk is dat geen vereiste kan gesteld worden inzake de herkomst van de bestaansmiddelen. Er kan dus ook niet automatisch een argument geput worden uit de wijze waarop wetsbepalingen zijn opgesteld, zoals artikel 10bis, §§ 1, 3 en 4 van de Vreemdelingenwet, dat dan weer wel expliciet gewag maakt van het bewijs van voldoende bestaansmiddelen dat de niet-EU-student of één van de betrokken familieleden aanbrengt.

Uit de overwegingen B.55.2, B.55.3 en B.55.5 van het arrest van het Grondwettelijk Hof nr.121/2013 van 26 september 2013 kan eveneens niet meer afgeleid worden dan wat deze zeggen. Deze overwegingen betreffen het door verzoekers aangevoerde verschil in behandeling tussen een statische Belg en zijn familieleden en een onderdaan van een andere lidstaat van de Europese Unie en zijn familieleden, onder meer wat betreft het verschil in behandeling omtrent de vereiste bestaansmiddelen. Het Hof gaat in de voormelde overwegingen specifiek in op de vereiste dat de stabiele en toereikende bestaansmiddelen van de Belgische gezinshereniger ten minste moeten gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie (B 55.2), op de interpretatie van de vereiste actief naar werk te zoeken teneinde werkloosheidsuitkeringen in overweging te nemen (B 55.3) en op het verschil dat voor unieburgers voldoende bestaansmiddelen worden vereist en voor statische Belgen stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen (B 55.4). Het Hof gaat in geen van die overwegingen in op de interpretatie van de term “beschikken” van artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Uit de overwegingen B.21.3 en B.21.4 van het arrest van het Grondwettelijk Hof nr.121/2013 van 26 september 2013 kan bijkomend niet meer afgeleid worden dan wat deze zegt, namelijk een verduidelijking van artikel 11, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarin het Hof stelt dat: “*Met inachtneming van de door de wetgever beoogde doelstelling, namelijk dat de herenigde personen niet ten laste komen van het stelsel voor sociale bijstand van België en rekening houdend met artikel 16 van de richtlijn 2003/86/EG, dient de bestreden bepaling in die zin te worden geïnterpreteerd dat zij niet verbiedt dat de bevoegde overheid bij de verlenging van de verblijfstitel van de betrokken vreemdeling niet alleen rekening houdt met de inkomsten van de gezinshereniger maar ook met die van zijn gezinsleden, voor zover het niet om sociale bijstand gaat*”. Deze passage handelt over de bepalingen

van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging en de bepalingen 10 en volgende van de Vreemdelingenwet, die thans niet aan de orde zijn. Verweerder werpt in de nota immers zelf op dat verzoeker als familielid van een Belgische onderdaan niet valt onder het toepassingsgebied van de richtlijn 2003/86/EG, hetgeen de Raad onderschrijft gezien het bepaalde in artikel 3, 3^e lid van de voormelde richtlijn. De voornoemde overwegingen uit het arrest van het Grondwettelijk Hof doen nergens uitdrukkelijk uitspraak over de kwestie of het woord “*beschikt*” waarmee het tweede lid van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet aanvangt, inhoudt dat de Belgische onderdaan al dan niet in eigen hoofde dient te beschikken over voldoende bestaansmiddelen. Bovendien maakt het Grondwettelijk Hof, waar het stelt dat artikel 11, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet in die zin dient te worden geïnterpreteerd dat deze bepaling “*niet verbiedt dat de bevoegde overheid bij de verlenging van de verblijfstitel van de betrokken vreemdeling niet alleen rekening houdt met de inkomsten van de gezinshereniger maar ook met die van zijn gezinsleden, voor zover het niet om sociale bijstand gaat*”, geen onderscheid tussen de inkomsten van de gezinsleden van de gezinshereniger waarover deze laatste niet kan beschikken en de inkomsten van de gezinsleden van de gezinshereniger waarover deze laatste wel kan beschikken. Aldus kan het gestelde in de overwegingen B.21.3 en B.21.4 in het genoemde arrest van het Grondwettelijk Hof geen afbreuk doen aan een lezing van artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet in de zin dat bij de beoordeling of de Belgische referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt rekening dient te worden gehouden met de inkomsten die de vreemdeling die de Belg wenst te vervoegen uit tewerkstelling genereert en waarover de Belg kan beschikken. Er weze aan herinnerd dat, in plaats van met de artikelen 10 en volgende van de Vreemdelingenwet, *in casu* eerder aansluiting dient te worden gezocht met de bepalingen van artikel 40bis, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarop *supra* reeds werd ingegaan. Verzoeker merkt ter zitting overigens terecht op dat de vergelijking van de situatie van gezinshereniging met een Belg, met de situatie van gezinshereniging tussen derdelanders niet opgaat. Derdelanders die op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet werden toegelaten tot een verblijf in het Rijk omwille van gezinshereniging met een derdelander met onbeperkt verblijfsrecht, worden toegelaten tot een verblijf voor beperkte duur gedurende een periode van drie jaar conform artikel 13, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet en moeten jaarlijks de vernieuwing van de verblijfstitel (A-kaart) aanvragen conform artikel 13, § 2 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 33, derde lid van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het Vb.) (zie ook artikel 25/3, § 2 *in fine* Vb.). Bij deze jaarlijkse aanvraag tot vernieuwing van de verblijfstitel moet op grond van artikel 33, derde lid van het Vb. de voormelde vreemdeling die de vernieuwing van zijn verblijfstitel vraagt, tot staving van zijn aanvraag, de documenten overleggen waaruit blijkt dat hij nog altijd de voorwaarden vervult die aan zijn verblijf zijn gesteld. Familieleden-derdelanders van Belgen of Unieburgers genieten daarentegen conform artikel 42, §1, eerste lid *iuncto* artikel 42, § 3 van de Vreemdelingenwet van een niet in de duur beperkt recht op verblijf van meer dan drie maanden. Ze krijgen een verblijfstitel voor vijf jaar (F-kaart). Voor de houders van een F-kaart is er geen sprake van een vernieuwing van een verblijfstitel zoals in de *supra* beschreven situatie van gezinshereniging tussen derdelanders.

Waar in de bestreden beslissing nog wordt gemotiveerd dat rekening houden met de inkomsten uit tewerkstelling van betrokkene ertoe zou leiden dat deze zijn verblijfsrecht zou ontleenen aan zijn tewerkstelling in plaats van aan gezinshereniging, wijst de Raad erop dat de grondslag van het verblijfsrecht de gezinshereniging blijft en verzoeker wel degelijk nog steeds zijn verblijfsrecht ontleent aan zijn wettelijke samenwoning met zijn Belgische partner want naast de vereiste van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zal verzoeker steeds ook aan de andere vereisten in het licht van gezinshereniging moeten voldoen, zoals weergegeven in artikel 40bis, § 2, a) tot f) van de Vreemdelingenwet of artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Ook waar in de bestreden beslissing verder nog wordt gesteld dat rekening houden met verzoekers eigen inkomsten zou leiden tot een ongelijkheid tegenover vreemdelingen die een visum gezinshereniging aanvragen en in afwachting van het verstrekken van dit verblijfsrecht niet in België kunnen werken waardoor zij geen vergelijkbaar inkomen zouden kunnen genereren, werpt verzoeker op dat het niet zeker is dat de persoon die naar België komt met een visum wel wil of kan werken. De Raad kan het hypothetisch standpunt van verweerder niet volgen. Vooreerst lijkt deze hypothese er om een onduidelijke reden van uit te gaan dat iemand die in het buitenland werkt, geen vergelijkbare inkomsten zou kunnen genereren. Zoals *supra* gesteld geeft artikel 40ter van de Vreemdelingenwet geen invulling aan de herkomst van de bestaansmiddelen, noch *ratione personae*, noch *ratione loci* en bijgevolg vereist deze bepaling niet dat enkel de inkomsten die in België worden gegenereerd, kunnen in overweging genomen worden. Bijkomend gaat verweerder er hierbij eveneens aan voorbij dat, zelfs

indien de gezinshereniging tot gevolg zou hebben dat een vreemdeling zijn tewerkstelling in het buitenland dient stop te zetten, deze ook over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen kan beschikken die niet rechtstreeks uit tewerkstelling voortvloeien.

Het enig middel is in de besproken mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Aangezien een eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet verder te worden onderzocht.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 juli 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een maart tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,
mevr. A. MAES,
dhr. D. DE BRUYN,

kamervoorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier,

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. EKKA